

Zaterdag

den 27 Junij

FRANKFORT, den 23sten Junij

Volgens berichten van de Poolische grenzen, zijn reeds verscheidene Russische regementen in de nabijheid van Kalisch, waar het legerkamp zal opgericht worden, aangekomen. Men zegt, dat het gansche getal der aldaar te verzamelen troepen, die uit Polen komen medegerekend, 50 of 60 duizend man zal bedragen. Hierbij zullen dan nog ongeveer 20,000 man Pruisen komen. Het kamp zal in het begin van Augustus betrokken worden en de groote heirschouwing zal waarschijnlijk in de tweede helft van die maand plaats hebben.

Daarna zal, zoo als de berichten van onderscheidene kanten bevestigen, eene bijeenkomst van de Keizers van Oostenrijk en Rusland en den Koning van Pruisen in Bohemen plaats hebben.

In brieven uit Weenen wordt de opmerking gemaakt, dat lord Palmerston zich thans op toelegt, om met de gezanten der onderscheidene groote mogendheden te Londen eene goede verstandhouding te bewaren. Sommigen willen daaraan ook toeschrijven, dat de Oostenrijksche gezant bij het Britsche hof dit jaar niet met verlof gaat, maar te Londen blijft.

Namik-pacha, Turksch gezant te Londen, is den 16den Junij van Weenen vertrokken, om naar Konstantinopel terug te keeren.

Berigten uit Konstantinopel, van den 3den Junij, melden het volgende: Een afgezant van den Schah van Perzie is alhier aangekomen, om van de troonsbeklimming zijns meesters kennis te geven. De Sultan heeft hem dadelijk audientie verleend, en schijnt zich langen tijd met hem over den toestand van Perzie onderhouden te hebben. Men kan ligt denken, dat die op de gunstigste wijze zal voorgesteld zijn, daar de vertegenwoordiger van den Sobah zich wel zal gewacht hebben, om eenigen twijfel over de spoedige herstelling der rust en orde in Perzie te laten blijken. Intusschen is Perzie tot heden nog verre van rustig. Muhammed Mirza heeft wel den troon beklommen, maar door kracht van wapenen, en onder de uitsluitende bescherming van twee najvrije mogendheden, die zich naar welgevallen van hem bedienen en hem zóólang in het genot der heerschappij zullen laten, als het met hare belangen strookt, terwijl zij hem aan zijne tegenstanders zouden overgeven, zoodra hij haar als een onbruikbaar werktuig toeschijnt voor de staatkunde, welke op uitoefening van opperheerschappij in Azie berekend is, en even standvastig en omzigtig te Londen als te Petersburg volgehouden wordt. Tot heden schijnt het der Engelsche, evenzeer als der Russische, regering van belang voor te komen, om den vrede in Perzie te herstellen en denzelfden door Muhammed-Mirza te laten bevestigen. Desniettegenstaande duren de onlus en voort, en laten de andere pretendentes van den troon niets onbeproefd, om zich zelven bij het volk bemind en den Schah gehaat te maken, hetwelk bij de groote eigenliefde en kwalijk begrepen nationaliteit der Perzen maar al te wel gelukt en ten overvloede aantoon, hoe het met de rust van Perzie, met het gezag van Muhammed Mirza staat, er in welken toestand het land geraken zou, als de Sobah het eene of het andere patronaatschap mogt verliezen en genoodzaakt was, om zich of in de armen van Rusland of in die van Engeland te werpen.

Men heeft bericht, dat de troon van Muhammed Mirza niet van de wettigste is, en zijne heerschappij slechts zóó lang verzekerd is, als de uiterst vriendschappelijke betrekkingen tusschen het Londensche en Petersburgsche hof voortduren. Naar al hetgeen wat men te Konstantinopel weet, wordt de kleine oorlog tuschen de troepen van den Schah, die gedeeltelijk door vreemde officieren aangevoerd worden, en onderscheidene benden opstandelingen, met afwisselend geluk voortgezet, en is er weinig uitziht, denzelfden spoedig geëindigd te zien, daar de opstandelingen bij de groote uitgestrektheid des lands ruim baan hebben, en of de troepen te ontkomen, die ter hunner vervolging afgezonden worden, of hier en daar zelfs kleine voordeelen op hen behalen. Voor de Porte kan het niet onverschillig zijn, Perzie te zien blootgesteld aan eenen staat van regeringloosheid, dien het te ontmoet schijnt te gaan. Het is dus te begrijpen, dat de komst van eenen Perzischen afgezant zeer gewenscht was, daar men nu gelegenheid verkreeg om de omstandigheden van Perzie beter te leeren kennen, en daarna de middelen tot eene duurzame vestiging van den Perzischen troon in overweging te nemen.

Den 20sten dezer hebben zestig afgevaardigden der gezamenlijke gilden van Mannheim, die naar Karlsruhe gezonden werden, om de gedeputeerden van hünne stad over te halen, ten einde derzelver toediening tot de aansluiting naar de groote tolvereeniging te geven, eene audientie bij den groot-hartog van Baden gehad. Voorts hebben zij aan den Ba-

denschen minister van financiën, den heer van Bockh, het diploma van het eereburgerrecht van Mannheim overhandigd, hetwelk hem, deze stad, wegens erkenning zijner verdiensten in de zaak der tolvereeniging, verleend heeft.

ZWITSERLAND.

Bern. In de dagbladen van den 18den Junij men, nog geen zekerheid, wanneer de vreemde staatgezanten alhier zullen aankomen.

LONDEN.

In eenen brief uit Londen, die vrij gunstig voor de zaak van de Koningin van Spanje gestemd is, leest men het volgende: Een gewichtig gebeurtenis is de opheffing der wervingswet, ten behoeve der minderjarige Koningin van Spanje. Het regt daartoe werd aan de kroon door het parlement toegestaan bij de invoering dezer wet in het 59ste jaar van George III. Zij behoort derhalve, gelijk men ziet, tot den nieuwere tijd. Het is hier de plaats niet, om de geschiedenis daarvan uit te leggen; maar het is merkwaardig, dat en het eerste ontstaan en de eerste opheffing dier wet derzelver oorsprong in de Spaansche aangelegenheden hebben. In Engeland, even als in Spanje, strijdt het volksprincipe (in Spanje door groote verarming, belemmering van handel en nijverheid ontzenuwd) met de hooge kerkelijke magt. Groot-Britannien staat, in opzigt tot den tegenwoordigen staatkundigen hervormingstijd, met zijne tegenstanders genoegzaam op denzelfden voet, waarop het zich onder Elizabeth, gedurende de kerkelijke hervorming met de katholieke staten, bevond, slechts met dit onderscheid, dat Spanje, Frankrijk en de katholieke Nederlanden, het eigenlijke België, thans zijne bondgenooten zijn. De Britsche regering heeft bij de evengemelde opheffing der wervingswet aan de wereld openlijk getoond, dat het bijzonder ter ondersteuning van den troon van Isabella geschiedde. Deze openlijke stap had Wellington niet verwacht. De onzalige interventie in de Spaansche aangelegenheden, van de Bajonsche bijeenkomst tot het congres van Verona, zijn genoegzaam bekend. Het tegenwoordige Britsche kabinet, dat de Spanjaarden gewis genegen is, zegt hun: Gij zijt nog geenszins in den toestand van u niet alleen te kunnen helpen en u toevecht tot de interventie van vreemde staten te moeten nemen. Hebt gij den arm van hulpstroepen noodig, neemt ze dan in uwe dienst, op dat zij zelf er toezigt over bekort en uwe onafhankelijkheid niet opoffert; wij, de ministers van Groot-Britannien, de verantwoordelijke vertegenwoordigers van de Britsche kroon, zullen u niet wapenen van u lei aard ondersteunen. Ook onze marine staat u ter dienste, en neemt van Carlos eene zeehaven in bezit, dan zullen onze oorlogschepen u ongenadelijk blokkeren; slechts willen wij geene nieuwe verwikkelingen doen ontstaan door directe verzending van troepen door ons of onze bondgenoot Frankrijk. Dit is de taal der ministers, en wat het gevolg? Waarlijk niets minder, dan dat binnen den kortst mogelijken tijd 10,000 man Britsche troepen, onder het opperbevel van ervaren met de dienst in het schiereiland bekende Britsche officieren, als een in soldij van Spanje staand vrijwillig Britsch legioen, van Eugeleands kustten naar het noordelijk Spanje zullen afzenden, voorzien van alles, wat een Britsch leger in den jongsten tijd onderscheidt. Niemand heeft regt zich hierover te beklagen. Na de legale opheffing der wet, heeft ieder Brit het regt, hij mag militair zijn of niet; om in dienst van de Koningin van Spanje te gaan. Hetgeen de Britsche regering thans voor Isabella de tweede doet, heeft de Sardinsche regering sinds een jaar voor don Carlos gedaan, en deze zelf mag weten, van waar hij de groote sommen bekomt, waarmede de groote behoeften van de langdurigen kampstrijdt, de marine, de paarden, de wapens voor zijn volk gekocht worden. In den loop van den zomer zullen derhalve als hulpstroepen voor de Spaansche regering aankomen:

Britsch legioen in Spaansche dienst	10,000 man
Fransch legioen	600 —
Belgisch legioen	4000 —
Portugeesche troepen, ingevolge traktaat door Portugal gezonden	8000 —
te zamen 28,000 man	

PARYS, den 23sten Junij.

In de zitting van het hof der pairs van heden, zijn weder eenige onwillige beklagden van Lyon met dwang voor hetzelfde gebragt. Het getal dergenen, die verschijnen, is nu tot 46 geklommen. Volgens de verklaring van eenige getuigen en beklagden, moet er, toen zij het eerst voor den commissaris van politie en den regter van instructie zouden verhoord worden, zeer ruw met hen omgegaan zijn en moeten hen bij het ontervragen erge bedreigingen gedaan zijn. Wijders is er in deze zitting, behalve over dit punt, tusschen een der advocaten van de beklagden alsmede een der beklagden zelve en het openbaar ministerie, weder gesproken: zijn over zekeren Ricot, die vroeger reeds het voorwerp van vele aanmerkingen is geweest. Deze persoon, die als getuige gedagvaard is, heeft, zoo het schijnt, tot den opstand te Lyon, helpen, opruimen en er werkzaam deel aan genomen; doch is, toen de gewapende magt de bovenhand verkreeg, aanbrenger bij de justitie geworden. De beklagden wiliën hem als een opruimer van wege de politie beschouwd hebben. Dit wordt echter van de zijde van het openbare ministerie ten sterkste ontkend. Bij de woordenwisselingen, welke hierover plaats hebben, hebben sommige beklagden zich nog al vrij hard laten hooren. Ook de beklagde Dibier heeft weder eene rol gespeeld, hij is opgeviogen en heeft den

